

Roberto
Saviano
Piraně

přeložila Alice Flemrová

**Pa
se
ka**

Roberto Saviano

Piraně

Roberto
Saviano
Piraně

PŘELOŽILA ALICE FLEMROVÁ

LA PARANZA DEI BAMBINI

Copyright © 2016, Roberto Saviano

All rights reserved

Translation © 2019, Alice Flemrová

ISBN 978-80-7432-993-7 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7637-085-2 (epub)

ISBN 978-80-7637-087-6 (mobi)

ISBN 978-80-7637-086-9 (pdf)

*Věnováno mrtvým, co se provinili.
Jejich nevinnosti.*

Dětská paranza

MAHÁRÁDŽA	Nicolas Fiorillo
BRIATORE	Fabio Capasso
ROGALO	Massimo Rea
ZOUBEK	Giuseppe Izzo
DRAGONBÓL.	Luigi Striano
LOLLIPOP	Vincenzo Esposito
MĚKEJŠ	Ciro Somma
JAKSEMŘEK	Vincenzo Esposito
DRON	Antonio Starita
PIŠKOTEK	Eduardo Cirillo
SIRKA	Agostino De Rosa

Kde jsou děti, tam je zlatý věk.

NOVALIS

Část první

PARANZA POCHÁZÍ Z MOŘE

Slovo paranza má původ v moři.

Kdo se narodí na moři, nezná jen jediné moře. Moře ho zaplaví, smáčí, prostoupí, ovládne. Člověk může žít po zbytek života daleko od něj, ale zůstane jím už nasáklý. Kdo se narodí na moři, ten ví, že existuje moře jako každodenní dřina, moře jako připlouvání a odplouvání, moře jako výpust kanalizace, moře jako izolace. Existuje stoka, úniková cesta, moře coby nepřekonatelná bariéra. Existuje moře v noci.

V noci se vyráží na rybolov. Inkoustová tma. Láteření a žádné modlitby. Ticho. Jen zvuk motoru.

Vzdalují se dva čluny, malé a ztrouchnivělé, naložené, div se nepotopí, námořními svítilnami. Jeden se vydá vlevo, druhý vpravo, svítilny jsou ve předu, aby přilákaly ryby. Svítilny. Oslepující světla, elektřina s vrstvou soli. Divoké světlo, které nemilosrdně probodává vodu a dosahuje dna. Pohled na mořské dno nahání strach, je to jako se dívat, kde všechno končí. A to má být ono? Tahle hromada kamení a písku, co zakrývá nekonečno? Jenom tohle?

Slovo paranza označuje čluny, které loví ryby tak, že je lákají na světlo. To nové slunce je elektrické, světlo se rozprostře ve vodě, zmocní se jí, a ryby plují za ním, důvěřují mu. Důvěřují životu, vrhají se za ním s otevřenými tlamami, jsou vedeny instinktem. A zatím se roztáhne síť a rychle je obkličuje; oka řídí obvod roje, stahují se kolem něj.

Světlo se pak zastaví, konečně se zdá, že na něj rozevřené tlamy dosáhnou. Dokud ryby nezačne něco tlačit jednu na druhou, každá hýbe ploutvemi, hledá prostor. Z vody jako kdyby se rázem stala kaluž. Všechny se vymršťují, většina při zpětném pohybu do něčeho naráží, narážejí do něčeho, co není měkké jako písek, ale není to ani skála, tvrdé to není. Zdá se, že tím lze proniknout, ale neexistuje způsob, jak se skrz to dostat. Ryby sebou mrskají nahoru dolů, nahoru dolů, napravo nalevo a znovu napravo nalevo, ale pak stále méně a méně a méně.

A světlo zhasne. Ryby jsou vytaženy, moře pro ně prudce stoupá, jako by se mořské dno zvedalo k nebi. Jsou to jen sítě, které je táhnou vzhůru. Jakmile je přidusí vzduch, tlamy se stáhnou do malých zoufalých kroužků a kolabující žábry připomínají rozevřené měchýře. Honba za světlem skončila.

Pohovnění

„Co čumíš?“

„Dyť si tě kurva nikdo nevšímá.“

„No tak co máš co vejrat?“

„Hele, brácho, ty si mě s někým pleteš! Mně seš fakt ukradenej.“

Renatino tam nebyl sám, už před nějakou chvílí si ho v té spouště těl vyhlídli, ale když si toho všiml, už ho obestoupili čtyři kluci. Pohled je teritorium, je to domovina, podívat se na někoho znamená vlézt mu bez dovození do bytu. Upřeně se na někoho dívat se rovná invazi. Neuhnout pohledem je projevem moci.

Okupovali střed náměstí. Piazzetty sevřené v zálivu činžáků, s jedinou přístupovou cestou, s jediným barem na rohu a jedinou palmou, která jí sama dokázala vtisknout exotický ráz. Ta rostlina vražená do několika metrů čtverečních půdy pozměňovala způsob vnímání fasád, oken a domovních dveří, jako kdyby ji sem přivál vítr z centra, přímo z piazza Bellini.

Nikomu z nich nebylo víc než šestnáct. Přiblížili se k sobě, až dýchali dech jeden druhého. Teď už to byla výzva k boji. Nos proti nosu, došlo by na úder hlavou do nosní přepážky, kdyby nezasáhl Briatore. Vložil se mezi ně svým tělem, zdí vytyčující hranici. „Tak ty nebudeš zticha? Ty budeš ještě mlejt pantem! Ani nesklopíš voči, kurva!“

Renatino se styděl sklopit zrak, nicméně kdyby z té situace mohl vycouvat pomocí nějakého pokorného gesta, udělal by ho rád. Sklonil by hlavu, dokonce by si i kleknul. Bylo jich hodně proti jednomu: když je třeba někoho seřezat, čili *vattere*, pravidla cti neplatí. Neapolské *vattere* nejde jednoduše přeložit jako „zbit“. Tak jak je to v tělesných jazycích běžné, je *vattere* sloveso, které se rozlévá mimo svůj význam. Máma vás seřeže, policie vás zbije, seřeže vás táta, dědeček, zbije vás učitel ve škole, seřeže vás vaše holka, pokud váš zrak spočinul moc dlouho na nějaké jiné.

Řežeme se vši silou, co máme, s nefalšovanou zlostí a bez pravidel. A především se řežeme s jistou nejednoznačnou blízkostí.

Seřežeme toho, koho známe, cizince zbijeme. Seřežeme toho, kdo je nám blízký ve smyslu teritoria, kultury, protože ho známe, protože je součástí našeho života; zbijeme toho, kdo s námi nemá nic společného.

„Lajkuješ všechny Letiziiny fotky. Všude dáváš komentáře, a dyž přídu sem na piazzettu, eště na mě budeš čumět?“ vstartoval po něm Nicolas. A když to říkal, černými špendlíky svých očí propíchl Renatina jako hmyz.

„Já se na tebe vůbec nedívám. A každopádně, jestli Letizia fotky zveřejňuje, znamená to, že je můžu komentovat a lajkovat.“

„Takže bych tě teď podle tebe neměl seřezat?“

„Hele, Nicolasi, už fakt neser.“

Nicolas do něj začal strkat a cloumal s ním: Renatinovo tělo zakopávalo o nohy, které byly vedle něj, a odráželo se od těl stojících před Nicolasem jako od mantinelů kulečnickového stolu. Briatore ho hodil na Dragonbóla, ten ho popadl jednou rukou a mrsknul s ním na Rogala. Ten naznačil, že do něj chce vrazit hlavou, ale pak ho vrátil Nicolasovi. Měli jiný plán.

„Co kurva děláte! O!!!“

Dral se z něj hlas zvířete, nebo spíš vyděšeného mláděte. Opakoval jediný zvuk, který vycházel ven jako modlitba žadonící o záchranu: „O!!!“

Úsečný zvuk. Hrdelní, opičí, zoufalé „o“. Volání o pomoc je stvrzení vlastní zbabělosti, doufal však, že ta jediná hláska, což byla ostatně jediná samohláska ve slově pomoc, by mohla být chápána jako úpěnlivá prosba i bez toho nejhlubšího ponížení, že by ji musel výslovně vyjádřit.

Nikdo kolem nic nedělal, holky odešly, jako kdyby právě začínalo představení, kterému nechtěly a ani nesměly přihlížet. Většina zůstala a předstírala, že tam vlastně není: obecnstvo, které naopak dávalo velice dobrý pozor, ale bylo připravené přísahat, kdyby ho vyslychali, že mělo celou dobu před obličejem iPhone a nic nevidělo.

Nicolas se rychle rozhlédl po piazzettě, pak srazil tvrdým úderem Renatina k zemi. Ten se pokusil vstát, ale kopanec, který mu

Nicolas zasadil přímo doprostřed hrudi, ho znovu přimáčkl dolů. Všichni čtyři se semkli kolem něj.

Začal Briatore, chtěl ho chytit za kotníky. Sice mu jeden klouzal z ruky jako úhoř, co chce vyskočit nad hladinu, ale pokaždé se mu podařilo vyhnout se kopanci do obličeje, kam se mu zoufalý Renatino pokoušel strefit. Nakonec mu nohy spoutal řetězem, takovým lehkým, co se s ním přivazují jízdní kola.

„Drží pevně!“ řekl, potom co zaklapl visací zámek.

Rogalo mu zajistil zápěstí kovovými pouty potaženými červeným plyšem, musel je najít v nějakém sex shopu, a kopal ho přitom do ledvin, aby ho zkrotil. Dragonból mu se zdánlivou jemností držel hlavu, jak to dělají záchranáři, když člověku po nehodě nasazují nákrčník.

Nicolas si stáhl kalhoty, otočil se k němu zády a předřepnul si nad Renatinův obličej. Rychlým pohybem ho uchopil za spoutaná zápěstí, aby je znehybnil, a začal mu srát do tváře.

„Co myslíš, Dragò, žerou podle tebe sráči sračky?“

„Já myslím, že jo.“

„Připrav se, už je to tady... dobrou chuť.“

Renatino sebou zmítal a řval, ale když tu hnědou masu uviděl vylézat, najednou se zarazil a všechno zavřel. Sevřel rty, nakrčil nos, sešklebil obličej, zatnul ho a doufal, že se z něj stane maska. Dragonból mu držel hlavu a pustil ji, teprve když se na obličej připlácl první kus. A to jen proto, aby se neumazal. Hlava se zase začala hýbat, zdálo se, že zešilela, vrtěla sebou doprava doleva ve snaze zbavit se kusu hovna, co se přilepilo mezi nos a horní ret. Renatinovi se ho podařilo setřást a znovu začal rvát to své zoufalé: „O!“

„Kluci, druhej kousek je na cestě... držte ho, ať sebou nemele.“

„Kurva, Nicolasi, ty ses teda nažral...“

Dragonból Renatinovi záchranářským úchopem znovu znehybnil hlavu.

„Hajzlové! O!!! O!!! Hajzlové!!!“

Bezmocně řval a rázem zmlknul, jakmile uviděl, že z Nicolasova konečnicku vylézá další kus. Chlupaté tmavé oko rozdělilo pohybem svěračů hada z výkalů na dva nestejně oblé díly.

„Fuj, skoro jsem to koupil, Nicò.“

„Dragò, nedal by sis taky trochu hovnivýho tiramisù?“

Druhý kus mu dopadl na oči. Renatino ucítil, že ho Dragonbólovy ruce pustily, a tak zase začal hystericky vrtět hlavou, dokud se mu nezvedl žaludek. Nicolas si pak utřel zadek okrajem Renatinova trička, ale pečlivě, žádný spěch.

Nechali ho tam.

„Renati, měl bys poděkovat mojí mámě, a víš proč? Protože mě tak dobře krmí, kdybych žral ty blafy, co vaří ta kurva tvoje matka, tak jsem tě postříkal sračkou a dostal bys sprchu hoven.“

Smích. Smích, který spálil všechen kyslík v puse a dusil je. Připomínal oslí hýkání. Ten nejbanálnější z ostentativních smíchů. Smích mladých kluků, drzý, namachrovaný, tak trochu hraný, aby se zalíbili. Sundali Renatinovi z kotníků řetěz, zbavili ho želízek: „Nech si je, to máš vode mě jako dárek.“

Renatino se posadil a v rukou svíral pouta potažená plyšem. Ostatní odešli, halasně opustili piazzettu a naskočili na své skútry. Pohybliví brouci, bezdůvodně zrychlili, pak přibrzdili, aby nenařazili jeden do druhého. Vmžiku byli pryč. Jen Nicolas Renatina do poslední chvíle probodával těmi svými černými špendlíkovými hlavičkami. Pohyb vzduchu mu čechrал blond vlasy, které si dříve či později, jak se rozhodl, vyholí. Pak ho skútr, na kterém jel jako spolujezdec, odvezl daleko od piazzetty a byly z nich jen černé stíny.

Nový Mahárádža

Čtvrt Forcella je látka Historie. Látka z odvěkých těl. Živá látka.

Tam ve vráskách uliček, které ji brázdí jako tvář ošlehanou větrem, je význam jejího jména. Forcella. Vidlice. Cesta a rozdvojení. Velká neznámá, vždycky víte odkud vyrazit, ale nikdy kam dojedete a jestli dojedete. Symbolická cesta. Smrti a vzkříšení. Přivítá vás obrovským portrétem svatého Gennara namalovaným na zdi, který vás z průčelí jednoho domu sleduje, jak vcházíte, a svýma očima, co všechno chápou, vám připomíná, že nikdy není pozdě na to se zase zvednout, že zkáza, stejně jako láva, se dá zastavit.

Forcella je příběh nových začátků. Nových měst na starých městech a nových měst, ze kterých se stanou stará. Hlučných a hemžících se měst z tufu a zkamenělé sopečné lávy. Z kamenů, které vztyčily každou zeď, vydláždily každou ulici, proměnily všechno, i lidi, kteří s těmito materiály odjakživa pracovali. Vlastně je pěstovali. Protože se říká, že zkamenělá láva se pěstuje, jako kdyby to byla řádka vinné révy, kterou je třeba zalévat. Z kamenů, které postupně docházejí, protože pěstovat kámen znamená spotřebovávat ho. Ve Forcelle jsou živé i kameny, i ony dýchají.

Činžáky se lepí na činžáky, ve Forcelle se balkony opravdu líbají. A vášnivě. I když je mezi nimi ulice. A pokud je k sobě nevážou šňůry na prádlo, podávají si ruku hlasy, volají na sebe, aby si sdělily, že tam dole pod nimi není asfalt, ale řeka, přes kterou vedou neviditelné mosty.

Pokaždé když Nicolas ve Forcelle míjel *Cippo*, zbytky řeckého opevnění, zmocnilo se ho totéž veselí. Vzpomněl si, jak se před dvěma roky, které mu připadaly jako století, vydali ukrást vánoční strom do pasáže Umberto a přivezli ho přímo sem i se všemi svítícími koulemi, které už ale nesvítily, protože je nenapájel elektrický proud. Tím na sebe upozornil Letizii, když den před Štědrým dnem vyšla z domu, zahrnula za roh a najednou se před ní zjevila jeho špička, jako v pohádkách, kde večer zasejete semínko a sotva druhý

den ráno vyjde slunce, hop, a je z něj strom, co se tyčí až do nebes. Ten den ho políbila.

Pro strom jeli v noci s celou partou. Jakmile rodiče zalezli do postele, vykradli se z domu a v deseti si ho naložili na hubená ramena, potili se u toho jak blázni, snažili se nedělat rámus, nadávali potichu. Potom ho přivázali ke skútrům: Nicolas a Briatore s Jaksemřekem a Zoubkem vepředu, zbytek vzadu udržoval kmen ve vzduchu. Strašlivě lilo a nebylo snadné projet na skútrech přes mokřiny a úplné řeky vody vyvržené z kanálů. Měli skútry, ale ne věk, aby je řídili, jenže oni se narodili s rukama na řídítkách, jak říkali, a dokázali si s tím poradit líp než starší kluci. Na tom kluzkém povrchu to ale nebylo snadné. Několikrát zastavili, aby popadli dech a upevnili provazy, ale nakonec to zvládli. Vztyčili strom uvnitř čtvrti, přivezli ho mezi domy, mezi lidi. Tam, kde měl stát. Odpoledne si pro něj přijeli policajti z oddělení pouličních krádeží, ale to už bylo jedno. Věc se podařila.

Nicolas nechal s úsměvem *Cippo* za zády a zaparkoval před Letiziiným domem, chtěl ji vyzvednout a odvézt ji s sebou do lokálu. Jenže ona už na Facebooku viděla fotky posraného Renatina, četla tweety kamarádů ohlašující jeho ponižení. Letizia Renatina znala a věděla, že o ni stojí. Jediný hřích, kterého se dopustil, byl, že poté, co přijala jeho žádost o přátelství, olajkoval některé její fotky, což bylo v Nicolasových očích neodpustitelné provinění.

Nicolas přišel k ní před dům, ale nezazvonil. Domovní zvonek je zařízení, které používá jenom pošťák, strážník, policajt, záchranář, hasič, zkrátka cizí člověk. Ale když potřebujete zavolat na svoji holku, matku, otce, kamaráda, sousedku, která se smí považovat za součást vašeho života, tak se řve: všechno je otevřené, rozprostřené, všechno je slyšet, a když není, je to zlé znamení, něco se stalo. Nicolas zdola hulákal: „Letì, Letizie!“ Okno Letiziina pokoje nevedlo na ulici, ale do jakéhosi temného dvorku. Okno na ulici, na které se Nicolas díval, osvětlovalo široké odpočívadlo, společný prostor několika bytů. Lidé, kteří šli zrovna po domovních schodech, to volání slyšeli a bušili na Letizii, aniž počkali, až otevře

dveře. Zabouchali a šli dál: byl to kód. „Někdo tě volá.“ Když Letizia otevřela a nikoho neviděla, věděla, že ten, kdo ji hledá, je dole na ulici. Ale toho dne Nicolas hulákal tak nahlas, že ho slyšela až do svého pokoje. Nakonec vykoukla z odpočívadla a zaječela: „Ty si teď můžeš dát akorát tak vodchod. Já nikam nejdu.“

„Dělej, pod' dolů, pohni.“

„Ne, já dolů nepudu.“

Ve městě to takhle chodí. Všichni vědí, že se hádáte. Musejí to vědět. Každá urážka, každý hlas, každý pronikavý tón se odráží od kamenů v uličkách, zvyklých na milenecké půtky.

„Co ti Renatino udělal?“

Nicolas se napůl nevěřícně a napůl spokojeně zeptal: „Už se ti to doneslo?“

V zásadě mu stačilo, když slyšel, že jeho holka o té věci už ví. Válečnickovy skutky se šíří od úst k ústům, stávají se zprávou a pak legendou. Díval se na Letizii v okně a věděl, že jeho čin se dál rozléhá mezi oprýskanou omítkou, hliníkovými rámy, okapy, terasami a dál směrem vzhůru mezi anténami a parabolickými talíři. A zatímco si ji prohlížel, jak se s vlasy ještě kudrnatými po sprchování opírá o parapet, přišla mu esemeska od Agostina. Naléhavá a záhadná zpráva.

Tím hádka skončila. Letizia ho viděla, jak zase nasedá na skútr a za svištění pneumatik vyráží pryč. Minotaurus, napůl člověk a napůl kola. Řídit znamená v Neapoli všude předjíždět, neexistují tu zátarasy, přikázaný směr jízdy, ostrůvek pro chodce. Nicolas jel za ostatními do Nového Mahárádži, lokálu v Posillipu. Byl to impozantní podnik s terasou vrhající se střemhlav do zálivu. Uživil by se i jen díky té terase, kterou si pronajímali na svatby, první přijímání, oslavy. Nicolase ta bílá stavba zvedající se uprostřed jednoho skaliska na Posillipu přitahovala už od dětství. Mahárádža se Nicolasovi líbil, protože byl nestoudný. Trůnil si tam na útesech jako nějaká nedobytná pevnost, byl celý bílý, včetně zárubní, dveří, a dokonce i žaluzií. Hleděl na moře s majestátností řeckého chrámu, se svými bělostnými sloupy, které jako kdyby

vyrůstaly přímo z vody a které nesly na ramenou právě tu terasu, po níž se v Nicolasových představách procházeli muži, mezi něž chtěl patřit.

Nicolas vyrůstal za neustálého projíždění kolem. Prohlížel si motoriky a auta zaparkované venku, obdivoval ženy, muže, eleganci a stavění na odív, a v duchu si přísahal, že se dovnitř dostane stůj co stůj. Byla to jeho ambice, sen, jímž nakazil i kamarády, kteří mu v jisté chvíli to jméno – „Mahárádža“ – přilepili na tělo. Mocht se tak dostat dovnitř, ale ne jako číšník, ani z něčí milosti, jako by vám dotyčný říkal „projdi si to tu a pak koukej vysmahnout“. I ostatní tam chtěli jít jako hosté, a třeba i ti nejuváženější. Kolik let to asi zabere, ptal se Nicolas sám sebe, než si bude moct dovolit strávit tam uvnitř večer a noc? Co bude muset udělat, aby toho dosáhl?

Čas je ještě časem, když si ho můžete představovat, a představovat si třeba i to, že když budete deset let šetřit, když zvítězíte v přijímacím řízení, když budete mít trochu štěstí a vložíte do toho všechno, tak možná... Jenže plat Nicolasova otce byl plat učitele tělocviku a matka měla malý mandl. Po cestách vytyčených lidmi jeho krve by to trvalo nepřipustně dlouhou dobu, než by se dostal do Mahárádži. Ne. Nicolas tam musel proniknout hned. V patnácti letech.

A celé to bylo snadné. Tak jako jsou vždycky nejsnazší ta důležitá rozhodnutí, která nelze vzít zpátky. Je to paradox každé generace: zvrtné volby jsou ty nejuváženější, nejpromyšlenější a nejváhavější. Ty nezvrtné učiníme na základě náhlého rozhodnutí, vznikají instinktivně, poddáváme se jim bez odporu. Nicolas dělal to, co všichni ostatní kluci jeho věku: odpoledne na skútru před školou, selfička, posedlost značkovou sportovní obuví. Ta pro něj byla vždycky důkazem, že je muž stojící nohama pevně na zemi, bez těch bot by si ani nepřipadal jako lidská bytost. A pak jednoho dne před pár měsíci, na konci září, Agostino mluvil s Copacabanou, důležitým člověkem z klanu Strianových z Forcelly.

Copacabana Agostina oslovil, protože byl jeho příbuzný: Agostinův táta byl jeho *fratocucino*, bratranec.

Agostino hned po vyučování utíkal za svými kamarády. Přiběhl s brunátnou tváří, plus mínus stejné barvy jako jeho ohnivé vlasy. Zdálo se mu, že se od krku nahoru vznítí, taky mu neříkali Sirka jen tak pro nic za nic. Zadýchaně jim to celé převyprávěl, pěkně slovo od slova. Na ten okamžik nikdy nezapomenou.

„Chápete, o koho jde?“

Ve skutečnosti ho znali jen podle jména.

„To je Co-pa-ca-ba-na!“ slabikoval. „Územní šéf rodiny Strianů. Říká, že potřebuje pomoc, že potřebuje nějaký kluky. A že dobře zaplatí.“

Nikoho to nijak zvlášť nenadchlo. Ani Nicolas, ani ostatní z party neviděli ve zločinci hrdinu, jakým býval kdysi pro kluky z ulice. Jim bylo jedno, jak se peníze vydělávají, důležité bylo je vydělat a pyšnit se jimi, důležité bylo mít auta, hadry, hodinky, být předmětem ženské touhy a mužské závisti.

Jen Agostino toho o Copacabanovi věděl víc, o jeho přezdívce, kterou dostal po jednom hotelu, co koupil na pláži Nového světa. Brazilská manželka, brazilské děti, brazilské drogy. Vytvořil dojem, že ve svém hotelu může hostit kohokoli, od Maradony po George Clooneyho, od Lady Gaga po Drakea: společné fotky s celebritami dával na Facebook. Mohl využívat krásu věcí, jež mu patřily, aby tam nalákal každého. Díky tomu se stal nejviditelnějším členem rodiny Strianů, která se potýkala s takovými těžkostmi. Copacabana si je ani nepotřeboval prohlídnout, aby se rozhodl, že pro něj můžou pracovat. Už skoro tři roky, od zatčení Feliciano Striana zvaného Šlechtic, byl jediným vládcem Forcellly.

Z procesu proti Strianovým vyvázl hladce. Většina obžalob vznesených proti klanu se týkala doby, kdy byl v Brazílii, a podařilo se mu vyhnout se i zločinnému spolčení, což je pro něj a pro lidi jako on ten nejhorší trestný čin. Bylo to řízení prvního stupně. Státní zástupce chtěl podat odvolání. Takže Copacabana byl v úzkých, musel zas začít od píky, najít čerstvé kluky, kterým by svěřil nějaký byznys a dokázal, že ten zásah ustál. Jeho kluci, jeho *paranza*, Vlasatci, byli skvělí, ale nepředvídatelní. To

se stává, když se někdo dostane moc vysoko moc rychle, nebo si alespoň myslí, že se tam vyšvihnul. Jejich vůdce řečený White je dovedl srovnat do latě, jenže pořád šňupal. *Paranza* Vlasatců uměla střílet, ale rozjet trh ne. K novému začátku bylo zapotřebí tvárnějšího materiálu. Jenže koho? A kolik budou chtít? Kolik peněz bude muset mít k dispozici? Byznys a vlastní peníze nejsou spojené nádoby, jedna věc jsou peníze na investování, jiná jsou prachy v kapse. Kdyby Copacabana prodal třeba jen část hotelu, který vlastnil v Jižní Americe, mohl by si platit asi padesát mužů, jenže to byly jeho vlastní peníze. K investování do činnosti bylo potřeba peněz klanu, a těch se nedostávalo. Forcella byla v hledáčku, o čtvrt se zajímala prokuratura, televizní studia, a dokonce i politici. To nevěstilo nic dobrého. Copacabana musel všechno vybudovat od nuly: ve Forcelle už nebyl nikdo, kdo by dál řídil byznys. Organizace vybuchla.

A tak se vydal za Agostinem: strčil mu pod nos váleček hašiše, hned a bez váhání. Agostino byl před školou a Copacabana se ho zeptal: „Za jak dlouho udáš takovouhle cihličku?“ Udat kuřivo byl první krok, aby se člověk stal dealerem, i když cesta k téhle pozici byla dlouhá; udat kuřivo znamenalo prodat ho kamarádům, příbuzným, známým. Marže výdělků byla velice skrovná, zato člověk prakticky nic neriskoval.

Agostino nadnesl: „No, tak za měsíc.“

„Za měsíc? Z tohohle za tejdén nemáš nic.“

Agostino zrovna dosáhl věku, aby mohl řídit skútr, a právě tohle Copacabanu zajímalo. „Přiveď mi všechny kámoše, co hledaj nějakou fušku. Všecky svý kámoše z Forcelly, co je vídám se mr-casit před tím lokálem v Posillipu. Už jste se dloubali v nose dost dlouho... ne?“

A tak to všechno začalo. Copacabana si s ním dával sraz v jednom z baráků u vjezdu do Forcelly, ale nikdy na něj nepřišel. Místo něj tam byl pokaždé chlápek s hbitým jazykem, ale pomalým myšlením, kterému říkali Alvaro, protože se podobal Alvaru Vitalimu, tomu komikovi. Bylo mu kolem padesátky, ale vypadal mnohem

starší. Poloviční analfabet, strávil víc času v base než venku na ulici: seděl jako mladíček za časů Cutola a Nové rodiny, seděl v době klanové války mezi kartelem ze čtvrti Sanità a z Forcelly, mezi Moceřinovými a Strianovými. Přechovával zbraně, dával echo o pohybu lidského cíle. Žil s matkou ve sklepním bytě, nikdy neudělal kariéru, platili mu pár šupů a občas mu darovali nějakou slovanskou prostitutku, kterou si pokaždé vzal k sobě a matku donutil, aby šla k sousedům. Ale byl jedním z lidí, kterým Copacabana důvěřoval. Sloužil mu dobře: dělal mu šoféra, předával místo něj válečky haše Agostinovi a ostatním klukům.

Alvaro mu ukázal, kde bude jejich stanoviště. Byt, kde skladovali kuřivo, byl v posledním patře. Oni ho měli prodávat dole v průjezdu. Nebylo to tam jako ve Scampii, žádné mříže a zátarasy, nic takového. Copacabana si přál volnější prodej, ne tak přísně střežený.

Jejich úkol byl snadný. Chvilí před tím, než začali proudit lidi, dorazili na stanoviště, aby sami nožem nakrájeli hašiš. Alvaro se k nim přidal, aby vyrobil pár „šištiček“ a drobení. Dávky za deset, patnáct, padesát eur. Pak hašiš zabalili do staniolu a měli ho nachystaný; trávu dávali do igelitových pytlíčků. Zákazníci přijížděli do průjezdu na skútru nebo přicházeli po svých, zaplatili a zmizeli. Byl to bezpečný mechanismus, protože čtvrt se mohla spolehnout na hlídky placené Copacabanou a na celou spoustu lidí na ulici, kteří by upozornili na policajty, karabiníky a finance v civilu i „v barvách“.

Dělali to po škole, ale občas do ní ani nešli, jelikož byli placeni od úkolu. Těch padesát, sto eur týdně byl pro ně rozdíl. A měli jen jediný cíl: Foot Locker. Brali ten obchod útokem. Vcházeli ve formaci želva, jako kdyby ho chtěli vyplnit, ale jakmile překročili práh, rozptýlili se. Brali si deset, patnáct triček najednou. Rogalo si je oblékal jedno přes druhé. Just Do It. Adidas. Nike. Loga mizela a byla ve vteřině nahrazena jinými. Nicolas si vzal troje tenisky Air Jordan. Ke kotníkům, bílé, černé, červené, stačilo, že na nich byl Michael chystající se smečovat jednou rukou. I Briatore se hnál k botám na basket, přál si je zelené, se svítivou podrážkou, ale

jakmile je vzal do ruky, zarazil ho Lollipop dotazem: „Zelený? Co je, seš snad buzerant?“ A Briatore je vrátil na místo a vrhnul se na baseballové bundy. Yankees a Red Sox. Pět od každého týmu.

A tak ti kluci, co se mrcasili před Mahárádžou, začali pomalu udávat kuřivo. Zoubek se snažil do toho nenamočit, ale vydržel to jen pár měsíců, potom fet začal prodávat na stavbě, kde pracoval. Lollipop bral kuřivo do tělocvičny. I Briatore začal makat pro Copacabanu, udělal by cokoli, co by mu řekl Nicolas. Trh nebyl tak obrovský jako v osmdesátých a devadesátých letech: všeho se zmocnily klany ze Secondigliana, pak se vzdálil z Neapole do Melita. Teď se ale přesouval do historického centra.

Alvaro si je každý týden zavolal a zaplatil jim: kdo víc prodal, víc vydělal. Vždycky se jim podařilo ulít si něco bokem pomocí podvodů mimo rajón, když rozpúlili pár „šištiček“ nebo oholili nějakého prachatého nebo obzvlášť hloupého kamaráda. Ale nikdy ne ve Forcelle. Tam byla cena daná a množství pevně stanovené. Nicolas měl míň šicht v průjezdu, protože prodával i na oslavách a taky studentům svého otce, ale ke skutečným výdělkům přišel až při okupační stávce své školy, uměleckého gymnázia. Začal kuřivo dodávat všem. Ve třídách, když tam nebyl profesor, v tělocvičně, na chodbách, na schodištích, na záchodech. Všude. A se stoupajícím počtem nocí ve škole stoupaly i ceny. Jen při tom musel snášet i politické debaty. Jednou se popral, protože během valné hromady řekl: „Podle mě byl Mussolini borec, ale borec je každej, kdo si dokáže zjednat respekt. I Che Guevara mi je sympatickej.“

„Ty si Che Guevaru vůbec neber do huby,“ vystoupil proti němu jeden dlouhovlasý týpek v rozepnuté košili. Přilepili se k sobě, cloumali sebou, ale Nicolasovi byl ten hejsek z via dei Mille ukradený, nechodili ani do stejné školy. Co ten asi věděl o respektu a vážnosti. Když jste doma na via dei Mille, dostanete respekt do vínku. Když jste z dolní Neapole, musíte si respekt vydobýt. Ten spolužák mluvil o morálních kategoriích, ale ty pro Nicolase, který viděl Mussoliniho akorát na pár fotkách a několika filmových záznamech v televizi, vůbec neexistovaly, a tak mu napálil hlavičku

přímo do nosu, jako by mu říkal: tak já ti to vysvětlím takhle, ty zmrde, že tohle jsou jen pohádky. Spravedliví a nespravedliví, dobří a zlí. Všichni jsou stejní. Nicolas si je na zdi na Facebooku vyrovnal pěkně do řady: Duceho, jak křičí z okna, krále Gallů, jak se klaní před Caesarem, Muhammada Aliho, jak štěká na svého soupeře ležícího na zemi. Silní a slabí. To je to správné dělení. A Nicolas věděl, na čí straně má stát.

Ve svém soukromém dealerském rajonu se seznámil s Měkejšem. Ten kluk se tam objevil, když si dávali brko, a znal kouzelné slůvko:

„Hele, tebe jsem viděl před Novým Mahárádžou!“

„Jo, a co ty o tom víš?“ odpověděl Nicolas.

„Já se tam taky poflakuju.“ Pak dodal: „Poslechni si tohle, poslechni si tuhle muziku.“ A zasvětil Nicolase, který až do té doby poslouchal jen italský pop, do toho nejtvrďšího amerického hip-hopu, do toho zlého, do toho, kde se z proudu nesrozumitelných slov občas vynoří „fuck“ a zjedná pořádek.

Nicolasovi se ten týpek náramně zamlouval, byl přidržený, ale choval se k němu s respektem. A proto když po skončení okupační stávky začal Měkejš taky odebírat kuřivo, aby ho udal ve své škole, nechali ho občas pracovat u nich v baráku, i když nebyl z Forcellly.

Bylo nasnadě, že je dříve nebo později chytanou. Přímo před Vánoci se konal zátah. Šichtu měl zrovna Agostino. Nicolas právě přijížděl, aby ho vystřídal, a ničeho si nevšiml. Jejich hlídku totiž fízlové rychle přečůrali. Policejní jestřábi předstírali, že zastavují nějaké auto, a pak se na ně vrhli, zrovna když se pokoušeli kuřiva zbavit.

Zavolali Nicolasova otce a ten se po příchodu na policejní stanici zastavil a zadíval se na syna prázdňým pohledem, který se postupně naplnil zlostí. Nicolas dlouho upíral oči do země. Když se pak rozhodl zvednout zrak, udělal to bez pokory a otec mu vrazil dvě pořádné facky, dlaní i hřbetem ruky, grifem zkušeného tenisty. Nicolas ani nepípnul, jen mu do očí vhrkly slzy, vytryskly bolesti, z lítosti to nebylo.

Teprve pak se tam jako fúrie vřítily matka. Zjevila se ve dveřích a vyplnila celý jejich prostor, s rozpaženýma rukama a dlaněmi opřenými o zárubeň, jako kdyby musela podpírat celou policejní stanici. Manžel ustoupil stranou, aby jí vyklidil pole. A ona ho hned opanovala. Pomalu přistoupila k Nicolasovi krokem šelmy. Když byla těsně u něj, zašeptala mu do ucha, skoro jako by ho měla obejmout: „Taková ostuda, taková hanba.“ A pokračovala: „S kým ses to zaplet, no s kým?“ Manžel to slyšel, ale nerozuměl tomu, a Nicolas se od ní odtáhnul tak prudce, že se na něj otec znovu vrhnul a přimáčknu ho ke zdi: „Tak tady ho máme. Dealera. Jak je to doprdele možný?“

„Hovno dealera,“ řekla matka a odtáhla manžela stranou. „Taková ostuda.“

„A podle tebe,“ vypěnil Nicolas, „se z mý skříně stala výloha Foot Locker jenom tak? Že sem o víkendech chodil makat na pumpu?“

„Hovado blbý. Zato teď pomazeš do lochu,“ řekla matka.

„Do jakýho lochu?“ A ona mu ubalila slabší facku než otec, ale ráznější, zvučnější.

„Ty prostě mlč. Teď se nehneš z domu, ven pudeš jen pod dozorem,“ řekla a dodala směrem k manželovi: „Žádněj dealer, je ti to jasný? To je vyloučený, to je mimo diskuzi. Tady to urovnáme a de se domů.“

Otec jen zabručel: „Sakramentská práce, krucinál. Teď musím ještě platit advokáta!“

Nicolas se vrátil domů v doprovodu rodičů, jako kdyby to byli dva karabiníci. Otec se díval před sebe, vyhlížel toho, kdo je přivítá: Letizia a Christian, mladší syn. Jen ať si toho darebáka prohlídnou, ať se mu pořádně podívají do tváře. Zato matka kráčela vedle Nicolase se sklopenýma očima.

Jakmile Christian uviděl svého bratra, vypnul televizi a vyskočil z pohovky, třemi skoky byl u dveří, aby mu podal ruku, jak to vídál ve filmech: ruka, paže a pak rameno proti ramenu, jako dva bró, jako bratři. Jenže otec ho zvednutím brady na místě zpražil. Nicolas se před bráchou, pro kterého byl idolem, snažil zadržovat

smích a říkal si, že večer v pokojíčku bude mít příležitost ukojit jeho zvědavost. Budou si povídat až pozdě do noci a Nicolas mu pak rukou prohrábne vlasy na ježka, tak jako pokaždé, než mu popřeje dobrou noc.

I Letizia by ho byla ráda běžela obejmout, ale aby se ho zeptala: „Co se vlastně stalo? Proč?“ Věděla, že Nicolas prodává fet, a ten přívěšek, co jí dal k narozeninám, určitě nebyl za babku, ale nikdy by ji nenapadlo, že je situace až tak vážná. I když ona ve skutečnosti vážná nebyla.

Následujícího odpoledne se stavila, aby mu natřela tváře a rty niveou. „Takhle to všechno hnedka splaskne,“ říkala mu. Tyhle něžnosti je začínaly spojovat. On by ji nejradši snědl a taky jí to říkal: „Cejtím se jak ten upír ze *Stmívání!*“, ale její panenství bylo příliš důležité. Souhlasil s tím, že tohle si musí rozhodnout sama, takže probíhaly nenasyté líbačky, boční strategické dotyky a hodiny poslouchání hudby s jedním párem sluchátek.

Z policejního ředitelství je všechny poslali domů jako vyšetřované na svobodě, i Agostina, kterému vzhledem k tomu, že ho přistihli při šichtě, hrozilo, že to odskáče nejvíc. Celé dny trávili čas vzpomínáním, co že si to psali po chatu, protože jim zabavili mobilní telefony. Rozhodnutí bylo nakonec jednoduché: Alvaro vezme vinu na sebe. Copacabana dal policii falešné echo a karabiníci našli ve sklepním bytě celý kšeft. Vzal na sebe i to, že klukům dal kuřivo on. Když mu Copacabana oznámil, že půjde bruchet, odpověděl: „Cože? Už zas? To je na hovno.“ Jenom tohle. Dostane žebráckou měsíční gáži, tisíc eur. A rumunskou holku, než půjde do věznice Poggioreale. Ale projevil přání, že s tou by se rád oženil. A Copacabana mu na to jednoduše řekl: „Uvidíme, co se s tím dá dělat.“

Kluci si mezitím opatřili nové smartphony za pár eur, kradené zboží, jen aby zas dali partu dohromady. Do chatu, který znova otevřeli, si zakázali psát cokoli z toho, co se stalo, zejména pak myšlenku, která napadla všechny, ale kterou jen Jaksemřek nakonec dokázal zformulovat slovy: „Hošánci, dřív nebo pozdějc nás čeká Nisida. Tam jsme asi měli skončit.“

Každý z nich si už přinejmenším jednou představoval cestu do vězení pro mladistvé v policejním antonu. Jak přecházejí po můstku, který spojuje ostrůvek Nisida s pevninou. Jak vcházejí dovnitř a vycházejí o rok později, proměnění. Přípravení. Dospělí.

Pro některé to bylo něco, čím je nutné si projít, takže se radši chtěli dát chytit při nějakém menším zločinu. Stejně, jakmile se pak dostanou ven, času budou mít dost.

Ale v téhle lapálii se kluci zachovali vzorně, drželi jazyk za zuby, a jak se zdálo, z chatů nevyplynuly žádné důkazy. A tak Nicolas s Agostinem konečně dostali od Copacabany pozvání, aby přišli do Nového Mahárádži. Jenže Nicolas chtěl ještě o ždibec víc, chtěl být představen územnímu šéfovi. Agostino sebral odvalu a Copacabana o to požádal osobně. „To se ví, dyť já se chci se svejma děčkama taky seznámit,“ odpověděl. A Nicolas s Agostinem vstoupili do Nového Mahárádži v doprovodu samotného Copacabany.

Nicolas se s ním setkal poprvé. Představoval si ho starého, ale on to byl muž těsně po čtyřicítce. V autě, cestou do lokálu, jim Copacabana vykládal, jak moc je spokojený s jejich prací. Choval se k nim jako ke svým kurýrům z Pony Expressu, ale s jistou laskavostí. Nicolasovi s Agostinem to nevadilo, jejich pozornost pohltil večer, který na ně čekal.

„Jaký to tam je? Jaký je to vevnitř?“ vyptávali se.

„Je to zkrátka podnik,“ odpovídal, ale oni přesně věděli, jaké to tam je. Informace měli z YouTube, kde byly vidět akce a koncerty. Tím „Jaký to tam je?“ kluci mysleli, jaké je to být tam uvnitř, mít zamluvený sál, jaké to je být ve světě Nového Mahárádži. Jaké to je do toho světa patřit.

Copacabana je vzal dovnitř soukromým vchodem a zavedl je do svého salonku. Oba se hodili do gala, rodičům a kamarádům to oznámili, jako kdyby je pozvali k tomu nejvýznamnějšímu dvoru. Jistým způsobem to byla pravda, zazobaná Neapol, všichni frajírci se scházeli právě tam. To místo by mohlo být symfonií na kých, chvalozpěvem na špatný vkus. Ale nebylo. Dařilo se mu najít elegantní rovnováhu mezi tou nejlepší pobřežní tradicí majoliky pastelových

barev a takřka žertovnou citací Orientu: název Mahárádža, Nový Mahárádža, mu dalo obrovské plátno visící uprostřed lokálu, dovezené z Indie a namalované jedním Angličanem, který se pak přestěhoval do Itálie. Knír, tvar očí, hedvábí, měkké sofa, štít s namalovanými drahokamy a měsíc hledící k severu. Nicolasův život začal právě tam, v okouzlení tím velikánským obrazem Mahárádži.

Nicolas a Agostino celý večer hltali očima přítomné lidi, na pozadí bouchání šampaňského, které tam otvírali jedno za druhým. Procházeli tamtudy všichni. Bylo to místo, kde podnikatelské kruhy, svět sportu, notáři, advokáti, soudci nacházeli stůl, ke kterému mohli usednout a seznámit se, křišťálové číše, aby si připili. Bylo to místo, kde se člověk okamžitě cítil vzdálený od taverny, od typické restaurace, kde servírují dušené slávky a pizzu pro celou rodinu, od podniku, co mu doporučil kamarád a kam se chodí s manželkou. Bylo to místo, kde jste mohli potkat kohokoli bez potřeby to vysvětlovat, protože to bylo, jako kdybyste na něj náhodou narazili na náměstí. V Novém Mahárádžovi bylo přirozené, že se tam setkáváte s novými lidmi.

A Copacabana mezitím mluvil a mluvil a Nicolas si v hlavě kreslil jasný obrázek, který ke tvarům jídla a vyfintěných hostů přidával zvuk jednoho slova: Lazarat. Jeho exotické vábení.

Albánská tráva se stala novou silou. Copacabana založil dva podniky, jeden legální v Riu a jeden ilegální v Tiraně. „Jednou mě tam musíš vzít s sebou,“ říkal mu Agostino, zatímco se natahoval po kdovíkolikáté sklenici vína. „To je ta úplně největší plantáž na světě, mladej. Všude samá tráva,“ odpovídal Copacabana a mínil tím Lazarat. Stala se z něj základna, kde se sklízelo tolik trávy, co to šlo. Copacabana vykládal o svých významných koupích, ale nebylo jasné, jak zboží jen tak, bez problémů, přepravuje do Itálie: mořská ani vzdušná trasa z Albánie nebyla bezpečná. Náklady projížděly Černou Horou, Chorvatskem, Slovinskem, až se dostaly do Furlánska. V jeho slovech znělo všechno hodně zmateně. Agostino, omámený tím oslnivým světem, který kolem něj kroužil, ty historky poslouchal jen jedním uchem, zato Nicolas by jim naslouchal věčně.

Každý náklad znamenal balíky peněz, a z těch když se stane rozvodněná řeka, neexistuje způsob, jak je schovat. Pár týdnů po jejich večeru v Novém Mahárádžovi spustil protimafijní útvar vyšetřování, psalo se o tom ve všech novinách, zatkli jednoho z Copacabanových pašeráků a na něj samotného byl vydán zatykač. Nezbyvalo mu, než se začít skrývat. Možná zmizel v Albánii, nebo se mu podařilo ujet do Brazílie. Neviděli ho celé měsíce. Placu ve Forcelle došly zásoby.

Agostino se to pokoušel řešit, ale s Copacabanou bůhvíckde a s Alvarem ve vězení to bylo nemožné.

„Jenže Whiteova *paranza* maká... Přísahám na život své mámy, že těm fet určitě chodí,“ poznamenal Lollipop.

Kam jít vyzvednout zboží, kolik si ho vzít, jakým způsobem ho prodávat a v jakých rytmech, se pro Nicolase a jeho kumpány stalo problémem. O placu ve městě se dělily rodiny. Byla to přeepsaná mapa s novými jmény a každé jméno odpovídalo jedné zapíchnuté vlně.

„Co teď budem dělat?“ zeptal se Nicolas. Byli v pajzlíku, takové zemi nikoho, vzniklé spojením denního baru, trafiky, herny a sázkové kanceláře. Dveře tam měl každý otevřené. Někdo měl nos nahoru a nadával na pomalého koně, někdo seděl na štokrleti s nosem v hrnku s kafem, někdo strkal vydělané peníze do automatů. A pak tam byl Nicolas se svými kamarády, a dokonce i Vlasatci. White si šlehnul, bylo jasné, že si vzal kokain, který do sebe stále častěji dostával žilou, a ne nosními dírkami. Hrál stolní fotbal sám proti dvěma svým klukům, Kikirikimu a Divousovi. Skákal od jedné tyče ke druhé, jako by ho posedl tanec svatého Víta. Nepřetržitě žvanil, ale všechno kontroloval, dával pozor na každé slovo, které by mohlo náhodou zaletět k jeho uším. A to Nicolasovo „Co teď budem dělat?“ zachytil.

„Chcete makat, děcka? Co?“ řekl, aniž přestal kroutit tyčí. „Tak budete dělat zázrak. Já vás tam pošlu, budete makat pro jinej plac, kde je to potřeba...“

Neochotně souhlasili, nic jiného jim nezbylo. Poté, co Copacabana zmizel ze scény, byl s placem ve Forcelle nadobro konec.

Začali pracovat pro každého, kdo potřeboval vykryt mezery v šichtách. Za zatčené Marokánce, pushery s horečkou, nespolehlivé cápky, které propustili ze služby. Pracovali pro Mocerinovy ze čtvrti Sanità, pro Pesacaneovy z Cavone a občas se vydávali až do Torre Annunziata pomáhat Vitiellovým. Místo, kde prodávali, nebylo fixní. Občas to byla piazza Bellini, jindy nádraží. Pokaždé je zavolali na poslední chvíli, jejich mobily měla veškerá camorristická lůza v okolí. Nicolase to přestalo bavit, postupně přestal zboží odebírat a trávil víc času doma. Všichni, co byli starší než oni, vydělávali peníze, i když to byly nuly, lidi, co se nechali prokouknout, lidi, co byli v Poggioreale jako doma: White nabízel mizernou práci.

Ale korouhvička štěstí se začala otáčet.

Tak zněl aspoň obsah zprávy, kterou Agostino poslal Nicolasovi ve chvíli, kdy ten stál před Letiziiným domem a snažil se jí vysvětlit, že ponížení Renatina bylo jen projevem lásky.

„Copacabana je zpátky v Neapoli, chlape,“ řekl Agostino, jakmile Nicolas zabrzdil svůj skútr vedle jeho a Briatorovy mašiny. Stáli s nastartovanými skútry v poslední zatáčce vedoucí k Novému Mahárádžovi. Podnik byl odtamtud vidět a zavřený vypadal ještě impozantněji.

„To je debil, určitě ho sejmou,“ řekl Briatore.

„Kdepak, Copacabana přijel kvůli jedné děsně důležité věci.“

„Abysme pro něj zas začali prodávat fet!“ řekl Briatore a podíval se na Agostina s úsměvem. Prvním toho dne.

„To víš že jo! Mluvím vážně... přísahám vám, že se vrátil, aby zorganizoval svatbu Mackovi, kterej si bere Violu Strianovou, kluci!“

„To jako fakt?“ zeptal se Nicolas.

„Jo.“ A aby o tom nebylo žádných pochyb, dodal: „Přísahám na život své mámy.“

„Takže teďka ty ze San Giovanni rozkazujou u nás doma...“

„Co to s tím má společného,“ opáčil Agostino, „Copacabana je tady a chce nás vidět.“

„A kde?“

„Tady, dyť sem ti to říkal, teď hned...“ řekl a ukázal na podnik.
„Vostatní sou tady hned.“

Byl to okamžik životní změny. Nicolas to věděl, cítil, že dostane příležitost. A ta se právě dostavila. Člověk odpoví na zavolání. Je potřeba být silný mezi silnými. Ve skutečnosti netušil, co se stane, ale zapojil představivost.

Špatné myšlenky

Copacabana parkoval na plácku před lokálem ve fiatu Fiorino naloženém čistícími prostředky. Vylezl ven, hned jak mu řekli, že kluci jsou tady. Pozdravil je štípanci do tváře, jako by byli malí caparti, a oni si to nechali líbit. Ten chlap je mohl vrátit zpátky ve velkém stylu, i když byl tak pohublý a bledý, měl dlouhé vlasy a zacuchaný plnovous. Oči měl rudé od kapilár, které mu brázdily bělmo. Skrývání asi nebylo procházka růžovým sadem. „Tak tady je mám, ty své chlapečky... Takže, hošánci, sledujte mě, musíte dělat jen křoví... vo zbytek se postarám já.“

Copacabana objal Oscara, který v Novém Maharádžovi poroučel. Otec jeho otce ten podnik koupil před padesáti lety. Byl to pupkáč, co si potrpěl na ručně šité košile s vyšívanými iniciálami, ale zásadně nosil o číslo menší velikost, takže člověk viděl knoflíky v dírkách, jak horko těžko drží tu košili zapnutou. Oscar objetí oplatil nesměle, skoro si držel Copacabanu od těla, aby ten pozdrav neviděla nějaká nesprávná osoba.

„Chystám se tě nesmírně poctít, můj milej Oscarino...“

„Povídej...“

„Diego Faella a Viola Strianová budou mít u tebe svatební hostinu... Tady...“ a rozpřáhnul ruce, aby objal celý lokál, jako kdyby mu patřil.

Jakmile Oscar uslyšel ta dvě příjmení pohromadě, zbrunátněl ve tváři.

„Copacabano, já tě mám rád, ale...“

„Tohle není odpověď, co sem chtěl slyšet...“

„Já se přátelím s každým, dyť víš, ale jako většinovej společník tohoto podniku... Naše politika je taková, že se držíme co nejdál od...“

„Od?“

„Od svízelných situací.“

„Ale prachy z těch svízelných situací si berete.“